

ΔΙΑ ΝΑ ΜΑΘΗΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΑΣ ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

Είς την Έθνικὴν μας βιβλιοθήκην φυλάσσεται τὸ προσευχήριον τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου, ντυμένο μὲ γαλάζιο βελούδο, φέρον τὸ οἰκόσημον καὶ τὴν ὑπογραφήν τοῦ τελευταίου Αυτοκράτορος τοῦ Βυζαντίου.

— Εἰς τὸ Ἐθνολογικὸν Μουσεῖον φυλάσσεται σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ ἓν ἐπισκεπτήριον τοῦ λόρδου Βύρωνος.

— Τὸ πρῶτον ποιητικὸν ἔργον ποῦ ἐξέδωκεν ὁ ποιητὴς μας κ. Κωστὴς Παλαμᾶς δὲν εἶναι ὡς πιστεύεται καὶ ὡς ἀναφέρει καὶ ὁ ἴδιος τὰ «Τραγοῦδια τῆς Πατριδος μου», ἀλλὰ τὸ «Μεσολόγγι», ποίημα εἰς γνήσιαν δημώδη, ἀπαγγελθὲν ὑπὸ τοῦ ἰδίου στὸ Μεσολόγγι τὴν 25 Μαρτίου, ἐκδοθὲν ἐκεῖ διαπάνη Ἀρτέμη Γουργουρίνη, τὸ 1878. Ἀντίτυπον τοῦ ὑπάρχον ἐστὶν βιβλιοθήκῃ τοῦ «Μπουκέτου».

— Μία ἀπὸ τὰς καλύτερας καὶ πλουσιωτέρας Ἑλληνικὰς ἰδιωτικὰς βιβλιοθήκας εἶναι ἡ τοῦ τυφροσθέντος ὑπουργοῦ Γ. Μπαλατζῆ Περιέχει ἀντίτυπα μοναδικὰ, δυσσέρετα καὶ σπανιώτατα, γεγονὸς τὸ ὁποῖον ἀναφέρει καὶ ὁ Λεγκράν.

— Ὁ πρῶτος βουλευτὴς, ὁ ὁποῖος ἔμαθε ποδήλατον καὶ ἐπῆγε μὲ αὐτὸ εἰς τὴν Βουλὴν εἶναι ὁ Κωνστ. Παπαμιχαλόπουλος.

— Αὐτὸ ἔγινε στὰ 1899.

— Περὶ τὸ 1590 ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας ἐπεκράτησαν περίεργοι διατυπώσεις ὅταν ἐγεννᾶτο ἓνα παιδί.

— Τὸ ἀλάτιζαν, τοῦ ἔδιναν καὶ ἔπινε ζωμὸν ροδιου καὶ τοῦ ἐρροῦσαν ποικίμῃσιν φτιασμένον ἀπὸ ἓνα παιδιὸν τοῦ πατρὸς του.

— Τὴν τρίτην ἡμέραν, ὅταν ἤρχοντο αἱ Μοῖραις, ἔδεναν τοὺς σκύλλους καὶ ἔβγαζαν κἀνὴν πρὸς τὸν εἰσοδὸν τοῦ σπιτιοῦ γὰρ νὰ μὴ σκοτᾶψουν.

— Ἄν τὸ βρέφος ἦτο ἄρρον ἐκρυβαν κάτω ἀπὸ τὸ προσκέφαλό του ἓνα μαγαῖρι, ἓνα χρυσὸ νόμισμα καὶ ἓνα εὐαγγέλιον.

— Ἄν ἦταν θηλυκὸ, ἐκρυβαν ἓνα εὐαγγέλιον, μαργαριτάρια καὶ ἄλλα κοσμητάτα...

— Ὁ Κορῆς μετεχειρίσθη καὶ αὐτὸς ψευδώνυμον γράφων, ὅπως πολλοὶ ἀπὸ τοὺς σημερινούς λογίους.

— Ἐγράψαν ἐκτὸς τῶν ἄλλων καὶ μίαν διατριβὴν μὲ τὸν τίτλον : «Νόμος καλὸν, νόμος κακὸν» καὶ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Στ ε φ αν ο ς Π α ν τ α ς ἤ ς.

— Νὰ καὶ μερικὰ ἐπεισόδια τῶν παλαιῶν Βουλῶν. Εἰς μίαν ἐξέλεξιν τῆς ἐκλογῆς Τήνου, κατὰ τὸ 1881, διεξήχθη ὁ ἀκόλουθος χαρακτηριστικὸς διάλογος :

— Χοῖδᾶς :— Κύριε Μαυρομαρᾶ, σὲ σαρακαλῶ νὰ μᾶς εἴπης : τὰ ἔλεῖ τῆς Παναγίας τῆς Τήνου πρὸς τοὺς πόλιους διανεμόνται καὶ διὰ ποῖον σκοπὸν ;

— Μαυρομαρᾶς :— Τὰ διανέμιε ἡ Ἐπιτροπὴ πρὸς τοὺς φίλους τῆς καὶ χάριν ἐκλογικῶν σκοπῶν.

— Καὶ ὁ μακαρίτης Χοῖδᾶς : Ἀκούετε ; Ἡ Παναγία δωροδοκεῖ. Ἄν δωροδοκῆς πράγματι Παναγία μου, τὸν υἱὸν σου τὸν πιστεύω. Ἐσένα σὲ ἀνοῦμαι !

— Φωνῆς, θόρυβος, κακὸ, ἀλλὰ καὶ χειροκροτήματα καλύπτουν τὰς τελευταίας λέξεις τοῦ Χοῖδᾶ.

— Οἱ πρῶτοι συστηματικοὶ ποδηλατικοὶ ἀγῶνες ἐν Ἑλλάδι ἔγιναν κατὰ τὸ ἔτος 1892 ἐν Πειραιεῖ.

— Ἀφετηρία ἦτο ὁ πρὸ τοῦ Δημοτικοῦ Θεάτρου χώρος.

— Μεταξὺ τῆς Ἑλλ νοδικου Ἐπιτροπῆς ἦσαν καὶ οἱ μακαρίται πρόδρομοι τοῦ Ἀθλητισμοῦ, Φωκιανὸς καὶ Παρασκευαΐδης.

— Φαίνεται ὅτι τὰ σπαθιά οἱ στρατιώτες μας, ὑπῆρχον ἐποχὴ ποῦ δὲν τὰ φοροῦσαν ἐκτὸς ὑπηρεσίας.

— Ἐνα Διάταγμα τοῦ 1866 ἐπέβαλλε νὰ τὰ φοροῦν διὰ τὸν ἐξῆς λόγον :

— Ἐπειδὴ οἱ τότε ἀπολυόμενοι τῶν τὰ ἔξον ὀπλίται φέροντες στέμματα εἰς τὸ πηλίκιον τῶν ἐπενοῦσαν ὡς στρατιῶται ἐν ἐνεργείᾳ καὶ τὰ ἔκαμαν θάλασσαν,

— Δι' αὐτὸ ἔδωσαν εἰς τοὺς ἄλλους τὰ σπαθιά πρὸς διάκρισιν καλ., διὰ νὰ τὰ κάμουν καὶ αὐτοὶ θάλασσα!

— Κατὰ τὰς δύο τελευταίας συνόδους τῆς Βουλῆς τοῦ 1902—1903 ἦλθαν εἰς χεῖρας — ἀρ. ἀχτηκῆν ἦγον — οἱ ἐξῆς βουλευταὶ :

Ἄντιπρόεδρος : Ὁ Βιτάλης μὲ τὸν Γεράκη καὶ ὁ Γεράκης μὲ τὸν Καλοῦσιν.

Ἀντιπρόεδρος : Ἀντὶπρόεδρος μόνιμος : Ὁ Μελισσινὸς μὲ τὸν Μαντζαβῖνον, ὁ Λαπαθιώτης μὲ τὸν Χατζηπέτρον καὶ ὁ Μοσχούλας μὲ τὸν Γεράκη.

Ἐπιπροσώπων : Ὁ Φαρμακόπουλος μὲ τὸν Πρωτοπαπαδάκη, Ὁ Σιολιάνης μὲ τὸν Λυμπερίτην, Ὁ Στράτος μὲ τὸν Στάτιον καὶ Ὁ Φαρμακόπουλος μὲ τὸν Στάτιον.

Ἐπίσης ἐγένετο καὶ ἡ φονικὴ μονομαχία μεταξὺ Στάη—Χατζηπέτρον, καθ' ἣν ἐπρονεύθη ὁ Χατζηπέτρος.

— Τὸ ποδήλατον ὀνομασθῆ οὕτω ὑπὸ τοῦ μακαρίτου μεταφραστοῦ τῶν «Ἀθλίων» Ἰσ. Σαυλίτη Πρῶτον εἰς τὴν Ἑλλάδα ὀνομαζέτο «δίτροχον» καὶ «τρίτροχον».

— Ὁ Πρωθυπουργὸς Θεοτόκης δὲν ἦτο καὶ τὸσον φιλαναγνώστης ; Ἐκ τῶν διαφόρων φύλλων, ἑλληνικῶν καὶ ξένων, περισσότερον ἐδιάβαζε τὸ γαλλικὸν «Ἰντισκρα».

— Ὁ πρῶτος πρωθυπουργὸς τῆς Ἑλλάδος ἦτο ὁ Α. Μεταξᾶς (3 Ἰουλίου 1843). Ὁ δεῦτερος δὲ ὁ Α. Μαυροκορδάτος (6 Αὐγούστου 1844).

— Ἡ Ἑλληνικὴ κορῶνα μὲ τοὺς Ἡρακλεῖς τῆς κτλ. κτλ. ἦταν ὅμοια σχεδὸν, ἐκτὸς μικρῶν τιμῶν διαφορῶν, μὲ τὴν Δανικὴν.

— «Μουζικ—Γκρέκ» δηλαδὴ ἑλληνικὴ μουσικὴ, ὀνομάζον οἱ Γάλλοι τὸν θόρυβον ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον κάμνουν μερικοὶ, ὅταν ροφοῦν τὸν ζωμὸν τῶν ! Πολὺ κολακευτικὸ φυσικὰ αὐτὸ γιὰ τοὺς ἑλληνας. Τί λέτε ;

— Ἡμπορεῖ νὰ εἰπῆ κανεὶς ὅτι ὁ Δούρειος ἵππος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐβῆσαν οἱ πρῶτοι λόγοι τῆς Ἑλλάδος, εἶναι τὸ ἱστορικὸν Γυμνάσιον τοῦ Ναυπλίου, τὸ πρῶτον Γυμνάσιον τῆς Ἑλλάδος. Ἐκεῖ ἐσπούδασαν ὁ ποιητὴς Ὁρφανίδης καὶ ἄλλοι πολιτικοὶ καὶ καθηγηταὶ. ἐκεῖ καὶ ὁ Θ. Δηλιγιάννης. Θέλετε νὰ μάθετε τοὺς βαθμοὺς τοῦ Θ. Δηλιγιάννη τώρα ; Τὸ 13 ἦταν ὁ πρῶτος βαθμὸς εἰς τὰ μαθήματα καὶ τὸ 10 εἰς τὴν διαγωγὴν. Στὰ 1839 λοιπὸν ὁ Δηλιγιάννης ἦταν ἀμελής. Ἐπῆρε 6 εἰς τὰ μαθήματα. Μετ' ὅσους δηλαδὴ, ὅπως ἐρμηνεύεται τὸ 6 αὐτὸ πικραλέως. Καὶ εἰς τὴν διαγωγὴν 6 ἔπῆρε τότε ὁ Θ. Δηλιγιάννης, δηλαδὴ «καλῶς».

Εἰς τὰ 1840 ὁ Θ. Δηλιγιάννης ἐπεμελήθη περισσότερον. Καὶ ἀντὶ τοῦ μετρίως καὶ τῆς παρασημειώσεως «εὐφυῆς» τοῦ 39, ἐγράφη παρὰ τὸ ὄνομά του «χρηστοθήνης, ἐπιμελής καὶ εὐφυῆς». Ἐδιδάχθη δὲ ἐκεῖ «ἑλληνικά, γεωμετρίαν, ῥητορικὴν καὶ λατινικά». Γυμνασιάρχην ὁ Θ. Δηλιγιάννης εἶχε τὸν Ἀναστάσιον Λεοντίδην.

Καὶ ἓνα ἀστεῖο :

- Κοιμᾶσαι, κουμπάρε ;
- Ὅχι κουμπάρε, τί θέλεις ;
- Νὰ μοῦ δανείσῃς δέκα φράγκα.
- Κοιμᾶμαι, κουμπάρε, κοιμᾶμαι !.. Ο ΠΑΜΠΑΛΑΙΟΣ

Ἄντὶ τοῦ μετρίως καὶ τῆς παρασημειώσεως «εὐφυῆς» τοῦ 39, ἐγράφη παρὰ τὸ ὄνομά του «χρηστοθήνης, ἐπιμελής καὶ εὐφυῆς». Ἐδιδάχθη δὲ ἐκεῖ «ἑλληνικά, γεωμετρίαν, ῥητορικὴν καὶ λατινικά». Γυμνασιάρχην ὁ Θ. Δηλιγιάννης εἶχε τὸν Ἀναστάσιον Λεοντίδην.

Ἄντὶ τοῦ μετρίως καὶ τῆς παρασημειώσεως «εὐφυῆς» τοῦ 39, ἐγράφη παρὰ τὸ ὄνομά του «χρηστοθήνης, ἐπιμελής καὶ εὐφυῆς». Ἐδιδάχθη δὲ ἐκεῖ «ἑλληνικά, γεωμετρίαν, ῥητορικὴν καὶ λατινικά». Γυμνασιάρχην ὁ Θ. Δηλιγιάννης εἶχε τὸν Ἀναστάσιον Λεοντίδην.

Ἄντὶ τοῦ μετρίως καὶ τῆς παρασημειώσεως «εὐφυῆς» τοῦ 39, ἐγράφη παρὰ τὸ ὄνομά του «χρηστοθήνης, ἐπιμελής καὶ εὐφυῆς». Ἐδιδάχθη δὲ ἐκεῖ «ἑλληνικά, γεωμετρίαν, ῥητορικὴν καὶ λατινικά». Γυμνασιάρχην ὁ Θ. Δηλιγιάννης εἶχε τὸν Ἀναστάσιον Λεοντίδην.

